

Brzy

P. Roman Czudek

Liturgie
pro ministranty

budeme profíci!

Přijdu včas...

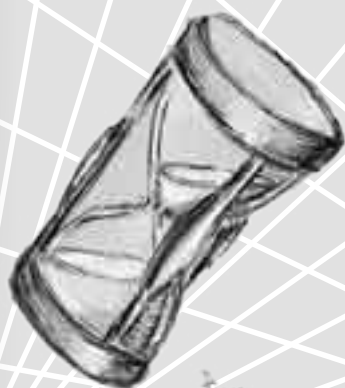
Kluci, už se vám někdy stalo, že jste ztratili pojem o čase? Zkuste zalovit v paměti ... vybaví se vám možná nějaký ten prázdninový večer, kdy jste šli se svými kamarády hrát fotbal a nevezali jste si hodinky, pak jste přišli pozdě domů a moc jste se divili tomu, že to nebyla hodina, jak jste si mysleli, ale rovnou tři hodiny, co jste byli pryč. Honba za míčem vás tak pohltila, že jste prostě ani nevnímali čas. A co tak nějaká dobrá knížka – kovbojka nebo foglarovka – ta své čtenáře vtáhne do nevšedních dobrodružství. Za poměrně krátkou dobu se pak dá prožít něco, co přesahuje možnosti reálného času. Co s tím, je těch časů víc?

Písmo svaté nám může pomoci k rozlišení dvou časů. Pro čas používá bible v řečtině dvou podstatných jmen:

chronos (χρονος)   kairos (καιρος)

První z nich, chronos, je čas, jak ho běžně chápeme. Můžeme od toho odvodit vysvětlení, že je to čas chronologický, čas přesných hodinových ručiček, čas směřující neúprosně kupředu. V něm vteřina střídá vteřinu, minuta minutu... v něm se dá na stopkách změřit rychlost sprintu na sto metrů nebo určit, kolik je nám přesně let, měsíců, dnů, ba dokonce i hodin.

Druhý čas je trochu zvláštní, tomu bible říká kairos. Je to „čas příhodný, den spásy“, jak o něm mluví apoštol Pavel (2Kor 6, 2). Ježíš před svým příchodem na svět žil ve věčnosti, musel tedy prolomit jakousi bariéru časoprostoru a omezit se časem. Vstoupil do našeho času, času stvořeného světa, ale už od samého začátku hlásal, že se s jeho příchodem „naplnil čas (kairos) a přiblížilo se Boží království“, jak to čteme na začátku Markova evangelia (Mk 1, 15). Tento čas Kristův je nová skutečnost, kterou můžeme prožívat právě při setkání s ním. Například během takové opravdové modlitby, při slavení svátostí, při adoraci, během duchovně hluboké promluvy kazatele... Jsou to velice krásné zkušenosti takového nadčasového doteku milosti a posvátna. To nás vede k závěru: máme možnosti v čase prožívat věčnost, k níž jsme byli stvořeni!

Ilustrace Dominik Strnad

Víte, že...?

Podle údajů papežské ročenky je aktuálně (na začátku 3. tisíciletí) na světě něco přes jednu miliardu katolíků. Tomuto širokému společenství věřících slouží: 4420 biskupů, 404200 kněží, 24400 stálých jáhnů, 877400 řeholníků a řeholnic, 2020000 katechetů. Škoda ale, že papežská ročenka neuvádí počet ministrantů. Kolik by jich asi bylo na celém světě?

Toto naše uvažování o čase nám může pomoci k tomu, abychom si odpověděli na otázku, proč každým rokem prožíváme advent, Vánoce, postní dobu, Velikonoce... a zase dokolečka dokola advent, Vánoce... Kdybychom tuto otázku položili nevěřícím, odpověděli by nám, že tomu už prostě tak je a je krásné dostávat dárečky nebo jít na pomlázku. My jsme ale lidé věřící a chceme v různých „dobách“ prožít čas milosti, čas Boží (kairos) v lidském čase. Pomáhá nám k tomu církevní neboli liturgický rok. A ten můžeme rozdělit na tyto části:

Doba adventní: spolu se začátkem adventu začíná i celý liturgický rok, je to na první neděli adventní. Advent trvá 4 neděle. Slovo „advent“ pochází z latinského slova, které znamená „příchod“, a jeho náplní je radostné očekávání příchodu Spasitele. Je to ale také doba vnitřní přípravy, obrácení a modlitby, jedním slovem všeho toho, co nám pomáhá sladit naše lidské představy s Božím plánem naší spásy.

Doba vánoční: začíná slavností Narození Páně a končí o svátku Křtu Páně. O Vánocích jistým způsobem zpřítomňujeme v konkrétní době a na konkrétním místě událost, která se stala před 2000 lety. Duchovním slavením vyjadřujeme ochotu přijmout Krista do svého života, aby se i v nás mohl znovu narodit.

Doba postní: trvá 40 dnů jako připomínka Ježíšovy čtyřicetidenní modlitby na poušti, kde se připravoval na své poslání. Začíná Popeleční středou – svěcení popela a sypaní na hlavu chce připomenout každému z nás pomíjivost pozemského života, zároveň s tím i vybízí k přípravě na věčný život. Vyvrcholením postní doby je triduum (třídenní): Zelený čtvrtek, Velký pátek, Bílá sobota.

Doba velikonoční: Začíná vigilií Zmrtvýchvstání Páně a končí slavností Seslání Ducha svatého. Velikonoce jsou nejdůležitější svátky celého církevního roku. Kristus je vítězem nad smrtí, je cestou, která spojuje umírání v čase s životem věčným.

Mezidobí: je rozděleno do dvou částí:

I. část: mezi dobou vánoční a dobou postní (od Křtu Páně do Popeleční středy)

II. část: mezi dobou velikonoční a dobou adventní (od Seslání Ducha sv. do I. neděle adventní)

Mezidobí nám dává příležitost prožívat s Ježíšem jeho pozemský život: učit se žít podle jeho slov spolu s apoštoly a zástupy lidí, nechat se uzdravovat tělesně spolu s nemocnými, duchovně spolu s jinými hříšníky, být svědky zázračné události, a tak se připravit na jedinečný zázrak, díky němuž může Kristus i na nás naplnit dílo spásy.

Moje cesta ke kněžství

R. D. Alois Heger, kaplan v Chomutově

Věděl jsem moc dobře, že zde na planetě Zemi máme každý nenahraditelné místo a úkol od samého Stvořitele, který nikdo jiný za nás nemůže splnit.

Foto archiv autora,
ilustrace Marie
Klapperová

Byl jsem úplně
obyčejný kluk
a ministrant

Knězem jsem necelý rok. Dá se tedy říci: na startovní čáře, ale o své cestě ke kněžství vám mohu něco povědět. Mohu vám prozradit, že už jako malý kluk jsem chtěl být knězem. Také jsem si doma na něj v devíti letech hrál.

Postupem času však toto povolání nebylo až tak v první linii mého zájmu, zvláště v době, kdy jsem se zamíloval. To jsem tvrdil, že Pán Bůh je nespravedlivej, protože po mně chce něco, co já nechci. Zůstal však v mém srdci velmi silný hlas, který

se čas od času ozval. A ten mne burcoval k tomu, abych opravdově a poctivě hledal odpověď na otázku svého budoucího povolání. Často a rád jsem se modlil, hned od rána jsem svěřoval každý den Bohu s tím, že chci být Jemu k dispozici. Tak jsem také zjistil, že Pán Bůh je spravedlivý a vůbec má s námi překrásný plán.

Stačilo se jen ohlédnout za tím, co jsem doposud prožil: každý den jsem ministroval a postupem času se přidaly další povinnosti: vedení vlčat – později skautů, zkoušky rytmických písní, nácviky vánočních her, práce doma a na sadě, rádi jsme jezdili s partou mladých z různých koutů republiky pomáhat s opravami kostelů

Víte co to je
zvládnout šest
až osm malých
capartů živých
jako kuřátka
a vrátit je
v pořádku
maminkám?

Nějaký ten rok
jsem dokonce
dělal pečovatele
děti na kursech
pro maminky,
které pořádá
Centrum pro
rodinu.

– to bylo vždy plno legrace a fúra kamarádů. Taky rande samozřejmě. No a každodenní dojíždění na střední školu.

V létě tábor Radost v Orlických horách, na který mám krásné vzpomínky a odkud jsem si hodně odnesl do života: právě radostnost dítěte Božího. Zde v každodenním naplněném programu vždy zaujímala pevné místo společná modlitba a mše svatá, spousta her, cvičení, zkoušek a uprostřed tohoto táborového dění člověk mohl silně vnímat vanutí Ducha svatého.

Setkal jsem se s řadou výborných lidí, jako byl náš pan farář P. Pavel Kupka, který byl především velice radostným knězem. S námi jako ministranty si užil, když jsme mu pevně drželi obráceně misál nebo zvonili tak, že propukl málem kabaret. Měl s námi úžasnou trpělivost, získal si nás svou dobrotou a hlavně tou radostí. Měl tak široké srdce, že jsme se tam vešli všichni i se svými problémy a neplechami.

Jak vidíte, byl jsem úplně obyčejný kluk a ministrant, tak jako vy. A myslím, že

stejně tak jako vy jsem moc dobře věděl, že zde na planetě Zemi nejsme jen tak pro nic za nic, ale že zde máme každý z nás nenahraditelné místo a úkol od samého Stvořitele, který nikdo jiný za nás nemůže splnit.

Všem vám moc přeji, abyste měli srdce vnímavé k Božímu hlasu a hodně odvahy se jím nechat vést ve svém životě. Využijte vám svěřený dar času maximálně pro druhé. Tím totiž nikdy neztratíte, nýbrž vždy získáte: jednak odměnu v nebeském království a jednak spoustu zkušeností a přátel pro život. A taky široká srdce schopná lásky, kterou tento svět tolik potřebuje...

K tomu vám rád žehnám.
R. D. Alois

Pan farář si s námi užil, třeba když jsme zvonili tak, že propukl málem kabaret.